

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2020. február 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az embercsempészsés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2019. június 24. napján kihirdetett B.323/2017/121. számú **ítéletét megváltoztatja,**

I.rendű vádlott neve I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészsés büntette.

II.r. vádlott neve II. r. vádlott terhére rótt bűncselekmények megnevezése társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészsés büntette, társtettesként elkövetett embercsempészsés büntette, mely bűncselekmény vonatkozásában a bűnszervezetben elkövetést mellőzi.
A szabadságvesztést 9 /kilenc/ évre enyhíti.

III.r. vádlott neve III.r. vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészsés büntette
A szabadságvesztést 6 /hat/ évre enyhíti.

IV.r. vádlott neve IV.r. és **V.r. vádlott neve** V.r. vádlottak terhére rótt bűncselekményt a Btk.353.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés b./ pont, /3/ bekezdés d./ és e./ pontja szerinti társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészsés büntettének minősíti.
Mindkét vádlott esetében mellőzi a bűnszervezetben elkövetésre vonatkozó megállapítást.
A szabadságvesztés végrehajtási fokozata IV.r. vádlott vonatkozásában börtön, az V.r. vádlott vonatkozásában fogház.

Megállapítja, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap mindkét vádlott esetében, mellőzve annak kizártságára vonatkozó rendelkezést.

IV.r. vádlott neve IV.r. vádlottal szemben a 310.550.- /Háromszáztízezer-ötszázötven/ Ft erejéig elrendelt vagyonekobzás 1.000 /Egyezer/ euronak felel meg.

VI.r., VII.r., VIII.r. és IX.r. vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése társtettesként elkövetett embercsempészsés büntette.

IX.r. vádlottat a bíróság előzetes mentesítésben részesíti.

VI.r. vádlottra nézve a ... Járásbíróság - a Fővárosi Törvényszék 32.Bpk.803/2014/6. számú, 2014. december 9. napján kelt és 2015. március 16. napján jogerőre emelkedett ítéletével elismert - .../13. számú, 2013. október 16. napján kelt és jogerőre emelkedett határozatával kiszabott 11 hónapi börtönbüntetés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a 2019. február 13-i tárgyalás helyszíne **A.település**, és a 2018. május 24-i tárgyalási napot feltünteti a bevezető részben.

A I.r., II.r. és III.r. vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban összesen 1.215.089.- /Egymillió-kettőszáztizenötezer-nyolcvankilenc/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.rendű vádlott neve I.r. vádlott 42.000.- /Negyvenkettőezer/ Ft, **IV.r. vádlott neve** IV.r. vádlott 42.000.- /Negyvenkettőezer/ Ft, **V.r. vádlott neve** V.r. vádlott 42.000.- /Negyvenkettőezer/ Ft, VI.r. vádlott 42.000.- /Negyvenkettőezer/ Ft, míg IX.r. vádlott 39.900.- /Harminckilencezer-kilencszáz/ Ft megfizetésére köteles, míg a fennmaradó 1.007.189.- /Egymillió-hétezer-egyszáznolcvankilenc/ Ft-ot az állam viseli.

Indokolás

A Győri Törvényszék 2019. június 24. napján kihirdetett B.323/2017/121. számú ítéletében I.rendű vádlott neve I. r. vádlottat 1 rb., társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, bűnszervezet szervezőjeként üzletszerűen és folytatólagosan elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont, (5) bekezdés), **II.r. vádlott neve** II. r. vádlottat 1 rb., társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, bűnszervezet szervezőjeként üzletszerűen és folytatólagosan elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont, (5) bekezdés) és 1 rb., társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, bűnszervezet szervezőjeként, a sértett sanyargatásával üzletszerűen elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, (3) bekezdés a) és d) pont, (5) bekezdés) **III.r. vádlott neve** III. r. vádlottat 1 rb., társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, bűnszervezet szervezőjeként üzletszerűen és folytatólagosan elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont, (5) bekezdés), **IV.r. vádlott neve** IV. r. és **V.r. vádlott neve** V. r. vádlottat 1-1 rb., társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, bűnszervezet tagjaként üzletszerűen és folytatólagosan elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont), VI. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlottat 1-1 rb., társtettesként, vagyoni haszonszerzés végett, több személynek segítséget nyújtva elkövetett embercsempészs bűntettében (Btk. 353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért a törvényszék I.rendű vádlott neve I. r. vádlottat, mint bűnszervezetben elkövetőt 7 év szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 10 évre Magyarország területéről történő kiutasításra, **II.r. vádlott neve** II. r. vádlottat, mint bűnszervezetben elkövetőt - halmazati büntetésül - 10 év szabadságvesztésre, 10 év közügyektől eltiltásra, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 10 évre Magyarország területéről történő kiutasításra, **III.r. vádlott neve** III. r. vádlottat, mint bűnszervezetben elkövetőt 7 év szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 200 napi tétel pénzbüntetésre, **IV.r. vádlott neve** IV. r. vádlottat, mint bűnszervezetben elkövetőt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra, **V.r. vádlott neve** V. r. vádlottat, mint bűnszervezetben elkövetőt 2 év 6 hónap szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra, **VI.r. vádlott neve** VI. r. vádlottat 1 év 6 hónap szabadságvesztésre, 2 év közügyektől eltiltásra és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra, **VII.r. vádlott neve** VII. r. és **VIII.r. vádlott neve** VIII. r. vádlottakat 1-1 év szabadságvesztésre, 1-1 év közügyektől eltiltásra és 1-1 év közúti járművezetéstől eltiltásra, míg **IX.r. vádlott neve** IX. r. vádlottat 1 év szabadságvesztésre és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A bíróság a **IX.r.**

vádlott neve IX. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát I. r., II. r., III. r., IV. r. vádlott esetében fegyházban, V. r., VI., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlott esetében - a IX. r. vádlott tekintetében annak végrehajtása esetén - börtönben állapította meg. A törvényszék a kiszabott szabadságvesztésbe a I. r., II. r. és III. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Megállapította, hogy I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, míg VI. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak esetében úgy rendelkezett, hogy legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A törvényszék **VI.r. vádlott neve** VI. r. vádlott vonatkozásában a ... Járásbíróság 2013. október 16. napján kelt és jogerőre emelkedett .../13. számú határozatával kiszabott - és a Fővárosi Törvényszék 2014. december 09. napján kelt és 2015. március 16. napján jogerőre emelkedett 32.BPK.803/2014/6. számú ítéletével elismert - 11 hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendelte. **III.r. vádlott neve** III. r. vádlott esetében a pénzbüntetés 1 napi tételének összegét 2.000,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 400.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 200 napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú bíróság a **III.r. vádlott neve** III. r. vádlottól lefoglalt 1.000,- USD-nek megfelelő 208.470,- Ft, 1.000,- €-nak megfelelő 310.550,- Ft, valamint 6.000,- Ft erejéig, a I.rendű vádlott neve I. r. vádlottól lefoglalt 800,- €-nak megfelelő 248.440,- Ft, valamint 37.500,- Ft erejéig, a **II.r. vádlott neve** II. r. vádlottól lefoglalt 200,- USD-nek megfelelő 41.694,- Ft, 400,- €-nak megfelelő 124.220,- Ft, valamint 44.000,- Ft erejéig, a **VI.r. vádlott neve** VI. r. vádlottól lefoglalt 100,- €-nak megfelelő 31.055,- Ft erejéig, továbbá **IV.r. vádlott neve** IV. r. vádlott vonatkozásában a 100,- €-nak megfelelő 310.550,- Ft, **V.r. vádlott neve** V. r. vádlott vonatkozásában 1.100,- €-nak megfelelő 341.605,- Ft, **VI.r. vádlott neve** VI. r. vádlott vonatkozásában 20.000,- Ft-ra és 100,- €-nak megfelelő 31.055,- Ft, **VII.r. vádlott neve** VII. r. vádlott vonatkozásában 10.000,- Ft és 50,- €-nak megfelelő 15.585,- Ft, **VIII.r. vádlott neve** VIII. r. vádlott vonatkozásában 10.000,- Ft és 50,- €-nak megfelelő 15.585,- Ft, valamint **IX.r. vádlott neve** IX. r. vádlott vonatkozásában 100,- €-nak megfelelő 31.055,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendel el. Emellett rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r. - VIII. r. vádlottak terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg I.rendű vádlott neve I. r. vádlott és védője, **II.r. vádlott neve** II. r. vádlott és védője, **III.r. vádlott neve** III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, **IV.r. vádlott neve** IV. r. vádlott és védője elsődlegesen enyhítésért, másodszorban a bünszervezetben történő elkövetés mellőzéseért, **V.r. vádlott neve** V. r. vádlott és védője eltérő minősítés megállapításáért, a bünszervezetben való elkövetés mellőzéseért és enyhítéséért, **VI.r. vádlott neve** VI. r. vádlott és védője enyhítésért, a járművezetéstől eltiltás mellőzéseért, **VII.r. vádlott neve** VII. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a járművezetéstől eltiltás mellőzéseért, **VIII.r. vádlott neve** VIII. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, **IX.r. vádlott neve** IX. r. vádlott és védője pedig enyhítésért és előzetes mentesítésben részesítés végett fellebbezett.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.154/2018/21-I. számú átiratában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. Rámutatott azonban arra, hogy az ítélet bevezető részéből szerkesztési hiba folytán kimaradt, hogy a 2019. február 13-i

tárgyalást **A.település**en tartották, illetve 2018. május 24. napján is tartott a törvényszék érdemi tárgyalást.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás teljeskörűen megalapozott, a törvényszék általánosságban és tényállási pontonként egyenként is részletesen indokát adta a figyelembe vett bizonyítékoknak, illetve azok értékelésének, így módon indokolási kötelezettségének eleget tett.

A megalapozott tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, és helyesen döntött akkor is, amikor az I. r., II. r. és III. r. vádlottak esetében megállapította, hogy bűnszervezet szervezőjeként, míg a IV. és V. r. vádlottak bűnszervezet tagjaként követték el a terhükre rótt bűncselekményeket.

Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a bűnszervezet fogalmi meghatározásának időközben bekövetkezett változása miatt az időbeli hatály kérdését is érdemben vizsgálni kell. A szervezet hierarchikus felépítésére vonatkozóan az ítélet indokolása is tartalmaz helytálló érvelést, a konspiratív működés pedig a szállítások során az előfutó kocsik alkalmazásában, illetve a kizárólag szöveges üzenetek útján történő kapcsolattartásban érhető tetten; az erre vonatkozó megállapításokat a tényállás tartalmazza. Ennélfogva álláspontja szerint az I. r., II. r., III. r., IV. és V. r. vádlottak esetében változatlanul megállapítható, hogy cselekményüket bűnszervezetben követték el. Mivel pedig a hatályos és az elkövetéskori büntető anyagi szabályok között egyéb eltérés nincs, a bűnszervezet a hatályos törvények szerint is megállapítható, az elbíráláskor hatályos Btk. nem biztosít kedvezőbb elbírálást a terheltnek számára, ezért a Btk. 2. § (1) bekezdésére figyelemmel az elkövetéskori büntető törvény alkalmazandó.

Kifejtette azonban, hogy a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények megnevezése téves. A Btk. 353. § (5) bekezdése szerint a minősített embercsempészsé - és nem a bűnszervezetet - szervező és irányító elkövető cselekménye minősül súlyosabban. Emellett a bűnszervezetben történő elkövetés ugyancsak nem minősítő körülmény, és a minősítés szempontjából közömbös az is, hogy a bűnszervezet szervezőjeként vagy annak tagjaként követik el a bűncselekményt, mindezeknek a büntetés kiszabása körében van jelentősége.

Kúriai döntésre hivatkozva érvelt amellelt, hogy az embercsempészsés büntette annyi rendbeli, ahány államhatár illegális átlépéséhez az elkövető segítséget nyújt. Ennélfogva - mivel a 16. tényállási pont szerint a II. r., III. r. és IX. r. vádlottak négy afgán menekült illegális Németországba juttatásában működtek közre, és ehhez legalább két határ átlépésére volt szükség - cselekményük is 2 rendbelinek minősül. A II. r. terhelt esetében ezzel válik törvényessé az ítéleti minősítés, két társa terhére pedig további 1-1 rb. embercsempészsés büntetést kell megállapítani.

A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a törvényszék a súlyosító és enyhítő körülményeket teljeskörűen egybegyűjtötte, mégis eltúlzottan enyhe büntetéseket szabott ki. A bíróság egyedül a II. r. vádlott esetében maradt a törvényi keretek között, a további vádlottak esetében az enyhítő szakasz alkalmazásával állapította meg a büntetéseket, holott álláspontja szerint erre semmiféle indok nincs. A bűncselekmény elkövetése óta eltelt időmúlás valóban enyhítő körülmény, azonban ez a 3 év a bűncselekmények elévülési idejéhez viszonyítva nem számottevő, így enyhítő hatása sem lehet jelentős. Az I. r. és II. r. vádlottak magyarországi büntetlen előéletének enyhítő hatása is mérsékelt, lévén, hogy igen súlyos bűncselekményeket követtek el, ráadásul bűnszervezetet hoztak létre a bűncselekmények elkövetésére, sőt, az I. r., II. r. és III. r. vádlottak esetében a bűnszervezet keretében kifejtett szervező, vezető szerepük további súlyosító körülményként jelentkezik.

Álláspontja szerint érdemi enyhítő hatással csak a VI. r. vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, az IV. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. terheltek ténybeli beismerő vallomása, illetve az V. r. és IX. r. vádlottak megromlott egészségi állapota bír. Ennélfogva a vádlottak javára szóló enyhítő körülmények csak a középértéktől a vádlottak javára történő eltérést, illetve az V., VI. r. és IX. r. vádlottak esetében legfeljebb a büntetési tételkeret minimuma közelében történő büntetéskiszabást indokolják.

Mindezekre figyelemmel az I. r. - VIII. r. vádlottak esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetések, illetve az I. r. és III. r. - VIII. r. vádlottak esetében a mellékbüntetések súlyosítását, valamint a III. vádlott esetében - havi jövedelmére tekintettel - a pénzbüntetés egy napi tételének magasabb összegben történő megállapítását indítványozta.

Tévesnek tartotta emellett a vagyonekbevonás összegét is az I. r. vádlott esetében. Az ítéleti rendelkezések szerint ugyanis a bűnszervezetet szervező és a menekültek utaztatását irányító I. r. vádlott a bűncselekmények elkövetése révén kevesebb összeghez jutott, mint a bűnszervezetben közreműködő IV. r. és V. r. vádlottak. Érvelése szerint mivel a IV. r. - X. r. vádlottaktól vagyonekbevonás alá vont összegeket az I. r. vádlott fizette ki számukra, mint „fuvardíjat”, ezt az összeget az I. r. vádlott bűncselekmények elkövetésére fordította. A vagyonekbevonás körében alkalmazandó bruttó elv szerint ezzel a költséggel a terhelt bűncselekmény elkövetésével megszerzett vagyona nem csökkenthető, és a Btk. 74. § (1) bekezdés e) pontja alapján vagyonekbevonás alá esik, ezért az I. r. vádlottal szemben további 785.435,- Ft vagyonekbevonása indokolt.

Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, a felmentés vonatkozásában fenntartja az elsőfokú tárgyaláson elmondott védőbeszédében foglaltakat. Kiemelte, hogy az I. r. vádlott következetesen, az egész eljárás során tagadta bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben.

A büntetés enyhítésére vonatkozó fellebbezés körében vitatta a bűnszervezeti elkövetés megállapítását. Rámutatott, hogy a nemzetközi és hazai szakirodalom szerint is a szervezett bűnözés olyan formáival kapcsolatban indokolt a legsúlyosabb büntetőjogi fellépés, ahol határon átnyúló jelleggel, nagyszámú bűncselekményt követnek el, a bűnözésből realizált haszon révén pedig a bűnözők beépülnek a politika vagy a gazdaság világába, a szervezet pedig a tagoktól elkülönülő önálló hatalommá válik. Ezzel összefüggésben részletesen idézte a Fővárosi Ítélet tábla és az Alkotmánybíróság vonatkozó határozatait, kifejtve, hogy jelen eljárás adatai nem támasztják alá, hogy hierarchikusan szervezett, konspiratív csoport jött volna a létre a vádlottak között a bűncselekmények elkövetésére, így velük szemben az elsőfokú ítéletben értékelt bűnszervezeti minősítés álláspontja szerint nem állapítható meg.

Ennélfogva kérte a bűnszervezeti minősítés mellőzését, és ennek megfelelően az I. r. vádlott büntetésének enyhítését. Ezzel összefüggésben orvosi iratokat is csatolt, melyek szerint az I. r. vádlott a fogva tartása alatt infarktuson esett át, aminek következtében egészségi állapota romlott, börtöntűrő képessége csökkent, így álláspontja szerint - a jelentős, a kiszabott szabadságvesztés egyharmadát elérő időmúlásra is figyelemmel - a speciális prevenció körében lehetőség van arra, hogy büntetése enyhítésre kerüljön.

A II. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés eltúlzott mértékű, tekintettel arra, hogy a védelem terhére rótt cselekmények jogi

minősítése nem felel meg az anyagi jogszabályok rendelkezéseinek és a kialakult ítélkezési gyakorlatnak. Hozzáfűzte, hogy a törvényszék a II. r. vádlott terhére rótt cselekmények jogi minősítése kapcsán kettős bűnhalmazatot állapított meg, egy rendbeli üzletszerűen és folytatólagosan elkövetett embercsempészás büntettként minősítette a 2016. márciusában megvalósult szállításokat, míg további egy rendbeli cselekményként értékelte az augusztusi elkövetést, amely esetében az üzletszerűség mellé további minősítő körülményként társította a sértettek sanyargatásával történő elkövetést. Álláspontja szerint e cselekmények bűnhalmazatként értékelése a Btk. 6. § (1) és (2) bekezdését érintő téves jogalkalmazásra vezethető vissza, a homogén anyagi halmazat megállapításának ugyanis jelen esetben akadály a folytatólagosság, másfelől a részcselekményeknek ugyanazon törvényi diszpozícióba illeszkedése.

Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy megítélése szerint jelen esetben mindegyik részcselekményre nézve teljesülnek a folytatólagossággal szemben támasztott törvényi feltételek. Nyilvánvaló, hogy ugyanolyan bűncselekményről van szó, az pedig irreleváns, hogy az augusztusi szállítás esetében az üzletszerűség mellett a csempészett személy sanyargatásával történt elkövetés is megvalósult, hiszen az állandósult, számos elvi döntésben fellelhető ítélkezési gyakorlat szerint az „ugyanolyan bűncselekmény” törvényi szóhasználat az alaptényállás egyezőségét jelenti, azaz nem akadály a folytatólagosság megállapításának, ha az egyik cselekmény a bűncselekmény alapesetét, a másik az enyhébben vagy súlyosabban minősülő esetét valósítja meg. Nyilvánvaló, hogy a **II.r. vádlott neve** II. r. vádlott terhére rótt részcselekmények mindegyike ugyanazon, a Btk. 353. § (1) bekezdésében rögzített törvényi alaptényállást merítette ki, az egyes részcselekmények ugyanazon jogtárgy, a közigazgatás rendje sérelmét eredményezték, így az azonos elkövetési magatartás következtében mind a márciusi szállítások, mind az augusztusi szállítás ugyanazon törvényi diszpozícióba ütköznek, többszörös tényállásszerűségről van szó, és ezt a bűncselekményi egységet az sem töri át, hogy csak az egyik részcselekmény kapcsán állapítható meg a csempészett személy sanyargatásával történő elkövetési mód, mint minősítő körülmény.

Az egységes elhatározással, mint a folytatólagosság következő ismervével kapcsolatban rámutatott arra, hogy ez szoros összefüggésben áll az egyes elkövetések között eltelt időtartammal, azaz az elkövetési időközzel, időközökkel, mint további törvényi feltétellel. Rendkívül kimunkált jogalkalmazói gyakorlat alakult ki a tekintetben, mi tekinthető rövid időköznek. Eszerint nem lehet pontosan meghatározni, milyen hosszú időköz tekinthető még két cselekmény között „rövidnek”. A bírói gyakorlat szerint egy-két hónap, de akár több hónapos, sőt akár egy éves időköz sem zárja ki a folytatólagosság megállapítását, de minél hosszabb a két részcselekmény között eltelt idő, annál valószínűbb, hogy az elkövető nem egységes elhatározással valósította meg azokat.

A jelen esetben az egyes részcselekmények sorából a 2015. augusztus 29. napján történt szállítás lóg ki, amelyhez időben a 2016. márciusi szállítások közül a legkorábbi, a március 13. napján történt esik legközelebb, a két időpont között lényegében hat és fél hónap telt el. A törvényszék az ítéletének indokolásában adós maradt a tekintetben, miért nem látta megállapíthatónak az összes részcselekményre nézve a folytatólagos elkövetést, nem ad számot arról, miben látja megtestesülni a folytatólagosság megállapíthatóságának akadályát az augusztusi részcselekményre nézve, így a szóban forgó hat és fél hónapos időközben, a szándékegység hiányában, a részben eltérő minősítő körülményekben, vagy akár ezek mindegyikében.

Álláspontja szerint a **II.r. vádlott neve** II. r. vádlott által megvalósított összes részcselekmény a folytatólagosság egységébe tartozik, e vonatkozásban minden törvényi feltétel megállapítható és megállapítandó. A nagymértékben hasonló elkövetési körülményekből nem lehet más következtetést levonni, a hat és fél hónap időköz ellenére sem, mint hogy egységes akarat elhatározás kötötte össze

a 2015. augusztusi és 2016. márciusi elkövetéseket. Ezen felül álláspontja szerint nem szabad figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az ítéletben elbírált szállítások mögött minden esetben tettenérés húzódott, és semmi nem igazolja azt, hogy nem voltak a hat és fél hónap alatt is további szállítások, amelyek azonban rejtve maradtak a hatóságok előtt. Ezek a nagy valószínűséggel megvalósult, csak látenciában maradt elkövetések pedig egyfajta hidat képeznek 2015 augusztusa és 2016 márciusa között.

A folytatólágosság törvényi kritériumai között szerepel még az azonos sértett sérelmére történt elkövetés is, embercsempészség esetében azonban ezt a kitétele annak fényében kell értelmezni, hogy az embercsempészségnek passzív alanya (sértettje) nincs. Számos elvi élő bírósági döntés rámutatott azonban, hogy a folytatólágosság törvényi fogalmának elemei közt szereplő „azonos sértett sérelmére” történő elkövetés hiánya nem lehet törvényi egységet kizáró elvi akadály olyan bűncselekmények esetében, amelyeknek nincs sértettje, egyebekben azonban a törvényi egység minden más feltétele megvalósult.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság okfejtését a bűnszervezet tagjaként történt elkövetés kapcsán sem. Álláspontja szerint pusztán abból a tényből, hogy embercsempészség az eljárás tárgya, még nem következik automatikusan, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontja szerinti bűnszervezetről van szó, és hogy minden terhelt a bűnszervezet tagja. Ehhez ugyanis az időközben hatályba lépett törvénymódosításra is figyelemmel igazolni kellene az alanyi és tárgyi feltételeket, nevezetesen a hosszabb ideig tartó működést, a hierarchikus felépítést és a konspiratív együttműködést minden terhelt vonatkozásában.

Kifejtette, hogy a törvényszék tényállása ugyan rögzíti, hogy **II.r. vádlott neve** II. r. vádlott és társai, mint embercsempészség szervezői egy nemzetközi embercsempész-hálózat keretein belül végezték a migránsok szállítását, ezzel bűnszervezetet működtetve, azonban nem esik szó a tényállásban arról, hogy a migránsok milyen közreműködéssel jutottak korábban Magyarországra, ide juttatásukban kik voltak segítségükre, mit kell a nemzetközi embercsempész-hálózat alatt érteni, illetve ugyancsak hiányoznak az arra vonatkozó adatok, hogy álltak-e kapcsolatban a vádlottak olyan külföldi személyekkel, akik az általuk Ausztriába vagy Németországba kiszállított migránsokat „átvették” volna, azaz itt is hiányzik a kapcsolódás bármiféle nemzetközi szervezettel. Ekként tényállási szinten semmilyen szinten nem került rögzítésre, hogy a vádlottak tevékenysége egy nemzetközi embercsempész bűnszervezet egyik szelete lett volna, e vonatkozásban a tényállás elején szereplő félmondatos megállapítás semmiképp nem teljesíti a bűnszervezet megállapításához szükséges követelményeket. Mindezekre tekintettel sem az elkövetéskor, sem az elbíráláskor hatályos bűnszervezeti definíció nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel a három alapelem egyike sem állapítható meg. Adós maradt ugyanis az elsőfokú ítélet a szervezet felépítésének, a döntéshozók, a végrehajtók, tervezők személyének és szerepének pontos tisztázásával, azaz a hierarchikus szerveződés feltárásával és leírásával, a konspiráció kérdésével. Részletesen érvelt amellett, hogy az elkövetések körülményeit vizsgálva legfeljebb a bűnszövetségnek a Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontjában írt definíciója valósulhatott meg, hiszen nem történt más, mint két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követett el. Álláspontja szerint jelen ügyben az I-V. r. vádlottak cselekményeinek szervezettsége legfeljebb a bűnszövetségi alakzat ismérveinek feleltethető meg, és semmiképpen nem éri el azt a szintet, amelyet a jogalkotói szándék a bűnszervezethez megkíván.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet tábla a II. r. vádlott bűnösségét 1 rb., a Btk. 353. § (1) bekezdésében meghatározott, és - figyelemmel a (2) bekezdés b) pontjára, valamint a (3) bekezdés a), d) és e) pontjaira - a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólágosan,

társtettesként, több személynek segítséget nyújtva, a sértett sanyargatásával, bünszövetségben, üzletszerűen elkövetett embercsempészás büntetében állapítsa meg, és az enyhítő körülményekre a középértéktől lefelé eltérve határozza meg a szabadságvesztés tartamát, amelybe számítsa be az elsőfokú ítélet kihirdetésétől számított időt, továbbá a bünszervezeti minősítés mellőzésére tekintettel rendelkezzen a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről.

A III. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a III. r. vádlott tekintetében megállapította a bünszervezetben való elkövetést. A bűncselekmény bünszervezetben való elkövetésének megállapíthatóságáról szóló 4/2005. BJE határozat a II. pontjában elvi élel rögzítette, hogy a 2012. év C. tv. 91. § (1) bekezdése akkor alkalmazható, ha az elkövető tudata a bünszervezet 2012. évi C. tv. 459. § (1) bekezdés 1. pontjában meghatározott tárgyi ismérveit átfogja. Elsődlegesen mindig az adott, konkrét bűncselekmény elkövetését kell vizsgálni, bizonyítani, mivel ebben áll a vád tárgyi és alanyi meghatározottsága. A bűncselekmény megvalósulását, mint tárgyi körülményt kell elhelyezni egy másik tárgyi körülmény, a bünszervezet körébe. A bünszervezetben elkövetés akkor válik egyértelműen felismerhetővé, amikor a többi feltétel mellett a bűncselekményre irányultság is megjelenik. Ehhez képest a tárgyi, külső körülmények alapulvételével vonható következtetés arra, hogy a III. r. vádlott tisztában volt-e azzal, hogy magatartása nem elszigetelt, hanem másokéval összehangolt.

Álláspontja szerint a vád tárgyává tett bűncselekmény megvalósulása során a terheltek közti feladatmegosztáson alapuló összehangolt működés nem érte el a szervezettség olyan magas szintjét, hogy bünszervezet működéséről lehetne beszélni, mivel ennek ismérvei nem állapíthatók meg, figyelemmel arra, hogy - a bünszervezet időközben megváltozott fogalmára is tekintettel - nem volt a terheltek között hierarchikus alá-fölérendeltség és konspirációs eszközöket sem használtak. Emellett a III. r. terhelnél a szervezetbe betagozódás, a szervezet belső működésének ismerete és az abban való aktív részvétel sem állapítható meg, a többes bűnelkövetési formák közül a tényállás alapján legfeljebb a bünszövetségben elkövetés lenne megállapítható.

A tudati helyzet megállapítása nyilvánvalóan nem feltétlenül beismerésen alapul, hanem a bünszervezet törvényi fogalmi elemei szerinti ténybeli körülményeken, amelyek felismerése a III. r. terhelt számára nem volt adott. Érvelése szerint **III.r. vádlott** nem ismerte, nem ismerhette fel, hogy a „szervezet” összehangoltan működő, másfelől, hogy az a szerveződés, amelynek keretei között a konkrét bűncselekmény zajlik, s amelynek működéséhez a tolmácsolással csatlakozik, nem elszigetelt, alkalmi csoportosulás. Az elkövetőnek a bünszervezetben elkövetést átfogó tudattartalmára vont következtetés alapja pedig az kell, hogy legyen, hogy a bünszervezet törvény által meghatározott külső, tárgyi jellegű ismérvei kívülálló számára is felismerhetőek legyenek. Ehhez képest az elkövető tudatának nem arra kell kiterjednie, hogy a bünszervezet a törvényi előfeltételek szerint létrejött, hanem arra, hogy a bünszervezet tárgyi sajátosságainak ismeretében annak „működéséhez” csatlakozik, illetve annak keretében cselekszik. Mindez azonban nem mondható el III. r. vádlott magatartásáról.

Mindezekre figyelemmel megítélése szerint az elsőfokú bíróság a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével hozta meg az ítéletét, mivel a törvényszék nem utalt olyan konkrét bizonyítékra, amelyből arra lehetne következtetni, hogy védenca a terhére rótt cselekményeket bünszervezetben követte volna el, nem bizonyított továbbá az sem, hogy a terhelt a bűncselekmények közös elkövetésében megállapodott volna, avagy célja lett volna ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények elkövetése. Emellett az elsőfokú bíróság nem

cáfolta a III. r. vádlott védekezését sem a tudattartam tekintetében, így a megállapított tényállás téves, a törvényszék által levont következtetések nem helytállóak.

Hozzáfűzte, elfogadja a törvényszék azon megállapítását, mely szerint a bizonyítékok zárt logikai láncot alkotva a bűncselekmény megvalósulása irányában mutatnak, azonban álláspontja szerint ebből a logikai láncból hiányoznak a bűnszervezet meglétét és az abban betöltött szerepet igazoló, kétséget kizáró bizonyítékok, különös figyelemmel arra, hogy egyrészt a vádlott társak vallomásai sem igazolják a bűnszervezet létrejöttét, a III. r. vádlott ítéletben megállapított szervezői szerepét, másrészt védence is következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését, amit a rendelkezésre álló bizonyítékok sem támasztanak alá kétséget kizáróan.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéletábra a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában írt részbeni megalapozatlansági okot küszöbölje ki, és ennek eredményeként a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontjában rögzítettek szerint változtassa meg az ítéletet, és elsődlegesen mentse fel a III. r. vádlottat az ellene emelt vád alól, másodlagosan, bűnösség megállapítása esetén mellőzze a bűnszervezeti elkövetés megállapítását, melynek eredményeként enyhítsen a kiszabott szabadságvesztés tartamán és végrehajtási fokozatán.

A IV. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében az enyhítésért, illetve bűnszervezet mellőzése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Előadta, hogy a IV. r. vádlott a feltáró, beismerő vallomásával a nyomozó hatóság munkáját nagyban segítette, ami nyomatékos enyhítő körülmény. Hozzáfűzte, hogy a IV. r. vádlottnak 2018-ban unokája született, lánya gyermekéről lévén szó, a nehéz anyagi helyzetben segíti a családot. A bűnszervezeti elkövetés megállapításának mellőzése körében osztotta a II. r. vádlott védőjének érvelését, kiegészítve azzal, hogy konspiratív tevékenység sem állapítható meg, azzal, hogy előfutó autót alkalmaztak, mindössze a lebukást igyekeztek elkerülni. Emellett azonban semmi olyan további körülmény nincs, ami bűnszervezetre utalna.

Az V. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék által az V. r. vádlottal szemben kiszabott letöltendő szabadságvesztés eltúlzott, nem igazodik az elkövetett cselekmény súlyához, különös tekintettel arra is, hogy a cselekmény elkövetésétől már több, mint három év eltelt, továbbá büntetése nem illeszkedik az ítélet belső arányosságához sem. Érvelése szerint nem kellő nyomatékkal vette figyelembe a bíróság, hogy az V. r. vádlott már az első nyomozati cselekmény alkalmával lényegében a bűnösségére is kiterjedő, ténybeli, feltáró beismerő vallomást tett, melyben kitért arra is, hogy tisztában volt azzal, hogy az általa szállított személyek nem legálisan kívánnak átmenni a határon. Előadta továbbá, hogy a cselekmény elkövetése óta eltelt időben **V.r. vádlott** egészségi állapotában jelentős romlás következett be, melyet az első fokon eljáró bíróság egyáltalán nem vett figyelembe. Álláspontja szerint mindezen enyhítő körülményekre figyelemmel az V. r. vádlottal szemben végrehajtásában hosszabb időtartamra felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása is alkalmas a személyhez igazodó büntetési célok eléréséhez, különös tekintettel egészségi állapotára is.

A VI. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében a kiszabott szabadságvesztés tartamát eltúlzottnak tartotta. A VI. r. vádlott ugyanis a bűncselekményt alkalmoszerűen követte el, felelősségét mindvégig elismerte, részletes, feltáró jellegű beismerő vallomást tett, amellyel segítette a nyomozó hatóság munkáját. Jelentős az időmúlás, emellett a VI. r. vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, miközben súlyosan megromlott az egészségi állapota, szívproblémái vannak, magas vérnyomásban szenved és

trombózis veszély is fennáll nála. Mindezen nyomatékos enyhítő körülményekre figyelemmel a szabadságvesztés enyhítését, valamint a közúti járművezetéstől eltiltás mellőzését indítványozta, hiszen utóbbi büntetés jelen bűncselekmény esetén csak egy lehetőség a bíróság számára.

A VII. r. és VIII. r. vádlottak védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében elsődlegesen a vádlottak felmentése, másodlagosan büntetésük enyhítése és ennek keretében felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, harmadlagosan az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés elutasítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyása mellett érvelt.

A felmentésre irányuló fellebbezése körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatala során téves megállapítást tett akkor, amikor rögzítette, hogy a VII. r. és VIII. r. vádlottak tudomással bírtak arról, hogy a migránsok nem rendelkeztek az államhatárok átlépéséhez szükséges okmányokkal. Álláspontja szerint ezen téves ítéleti megállapítás a büntetőjogi felelősség megítélésére nézve súlyos hibát eredményezett, és az ítéletet is megalapozatlanná teszi. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság ezt a megállapítását III. r. vádlott gyanúsítottai vallomására alapította, miszerint minden sofőr tudta, hogy a külföldiek nem mehetnek Ausztriába és Németországba, viszont az általa említett sofőrök között nem szerepel sem a VII. r., sem a VIII. r. vádlott. Az ő nevük csak az időben ezt követő folytatódó gyanúsítottai kihallgatáson került elő, amikor a III. r. vádlott azt vallotta, hogy a VII. r. és VIII. r. vádlottakat az élettársa, a II. r. terhelt rokonainak a szállításával bízta meg, akik ugyanolyan papírokkal rendelkeztek, mint a II. r. vádlott, és akiről tudott volt, hogy hosszú ideje már Magyarországon tartózkodik és rendszeresen jár külföldre. Hozzáfűzte, hogy a VII. r. és VIII. r. vádlottak ehhez képest mindvégig következetesen állították, hogy **III. r. vádlott** valós vagy hamis tájékoztatása mellett abbéli meggyőződésben voltak, hogy nevezettek is a II. r. vádlott mozgási és tartózkodási jogosultságaival rendelkeznek az Európai Unió területén.

Megjegyezte azt is, hogy a védenői cselekménye vonatkozásában nem került sor tettenérésre, így nem lehet kétséget kizáró módon megállapítani, hogy az általuk szállított három fő jogosult volt-e az Unió határok átlépésére vagy sem. III. r. vádlott e körben akár igazat is mondhatott, és a 3 fő migráns rendelkezhetett a szükséges papírokkal, továbbá az ügyfelei is következetesen vallották, hogy a migránsok úti/tartózkodási okmányaira rákérdeztek, ha pedig bírtak ilyen okmányokkal, nincs tényállásszerű elkövetés; az ellenkező bizonyítása a vádhatóságot terhelte volna. Abban az esetben viszont, ha e jogilag kiemelten releváns körben a III. r. vádlott valótlanul állított ügyfeleinek, ők még mindig lehettek abban a téves feltevésben, hogy az állítása igaz, illetve az is alapul szolgálhat a tévedésükre, hogy a magatartásuk csak egyszeri volt, és így nem ismerhették fel, hogy mások hasonló magatartással bűncselekményt valósítanak meg. Belső motiváló, és tévedésükre alapul szolgáló körülmény lehetett az is, hogy a szállítást egy régi barát, a III. r. vádlott felkérésére teljesítették, aki élettársa rokonaiként jelölte meg a személyeket, ami méltányolható, a baráti kérés teljesítésére ösztönző tényező. Ezzel összefüggésben rámutatott arra is, hogy meglátása szerint a vagyoni haszonszerzés sem nyerhet igazolást, mert a benzin- és útdíj költségek megtérítése ilyenként ésszerűen nem értékelhetőek.

Részletesen elemezte azokat bizonyítékokat, amelyek alapján álláspontja szerint rögzíthető, hogy a VII. r. és VIII. r. vádlottaknak nemcsak a cselekvősége, de a vitatott tudattartama is egyező, hiszen az ítéleti tényállás szinte egésze egyúttal cselekedtek, és elmondásuk szerint mindketten azonos felvilágosítást kaptak III. r. vádlottól arról, hogy a szállított személyek a II. r. vádlott rokonai, hozzá hasonlóan mozoghatnak az Unió területén, és mindketten ugyanúgy hivatkoztak az útiokmányok meglétére is. Mindezekre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a VII. r. és VIII. r. vádlottakkal szemben nem a Btk. 20. §-ában leírt, akár gondatlanságon alapuló tévedést, mint

büntethetőséget megszüntető okot hozta fel ítéletében. Ezen túlmenően érvelt amellett is, hogy a védenicei által utaztatott személyek illegális módon történt határátlépésére semmilyen kézzel fogható objektív és megdönthetetlen adat nincsen, így meglátása szerint akár a tévedésre, mint büntethetőséget kizáró okra vonatkozó érvei, akár a kétséget kizáróan nem bizonyított vádhatósági álláspont melletti bizonyítatlanság miatti felmentés lenne a helyénvaló döntés a másodfokú eljárás során.

Másodlagos indítványa körében kifejtette, hogy az enyhítő körülmények száma és túlsúlya nem kellőképpen került értékelésre. Jelentős az időmúlás, előéletük ugyan nem makulátlan, de priuszukban részben csak csekély tárgyi súlyú bűncselekmény szerepel, illetve évtizedekkel korábbi ügyek miatti elítélés a jellemző, azaz hosszabb ideje már nem kerültek összeütközésbe a törvénnyel. További enyhítő körülmény a megromlott egészségi állapotuk, amely körülményt az eljárást lefolytató és különösen a VIII. r. vádlott súlyos egészségi állapotával közvetlenül is találkozó elsőfokú bíróság semmilyen módon nem értékelt. Mindezek alapján - különös tekintettel az egészségi állapotukra, az elkövetés egyszeri voltára, és arra, hogy ténybeli beismerő vallomást tettek - indítványozta, hogy büntetésüket az ítélőtábla felfüggesztett szabadságvesztésre változtassa meg.

Harmadlagos indítványa - az ügyészi súlyosítás elutasítása - körében rámutatott arra, hogy a már megállapított marasztalás is jelentős hátrányt jelent védeniceinek. Egy hosszabb tartamú szabadságvesztés csak a társadalmi reintegrációjukban, illetve munkahelyük megszerzésében és megőrzésében eddig elért eredményeiket veszélyeztetné, ekként szükségtelen és aránytalan hátrányt okozna részükre.

A IX. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában, valamint fellebbezési nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy a védenice súlyos beteg, rendkívül rossz fizikai állapotban van, a ... Kórházban él, magáról gondoskodni, önmagát ellátni képtelen. Kérdéses azonban, hogy meddig maradhat a jelenlegi intézményben, ezért abban az esetben, ha a hozzátartozóknak más intézményt kell keresniük, előfordulhat, hogy az adott intézmény erkölcsi bizonyítványt kér. Így az azon szereplő, az elsőfokú bíróság határozata szerinti elítélés rendkívül méltánytalan helyzetet teremtené egy beteg ember számára. Mindezekre figyelemmel a IX. r. vádlott előzetes mentesítését indítványozta.

A II. r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán a felmentését kérte. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez azzal, hogy fegyház helyett börtön fokozat megállapítását indítványozta, mivel szeretne dolgozni, mert munkaképes.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán egyetértett a védőjével, kijelentette, hogy bűncselekményt nem követett el, nem szervezett, nem adott utasítást, nem konspirált, nem vett részt semmiféle bűnszervezetben. Négy év az időmúlás, soha nem volt büntetve, rendezett körülmények között élt, irreálisan soknak tartotta a hét év fegyházbüntetést, úgy, hogy a feltételes kedvezményből is kizárt.

A VI. r. vádlott az utolsó szó jogán a négy év időmúlásra hívta fel a figyelmet, kijelentette, hogy nem akar visszakerülni a börtönbe, rendes munkahelye van.

A VII. r. és VIII. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakoztak a védőjükhöz, kijelentették, hogy bűncselekményt nem követtek el.

Az ítélőtábla a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános

ülésen. A felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, valamint a fő és a járulékos kérdésekben hozott döntéseket.

A másodfokú bíróság a felülvizsgálat során megállapította, hogy nem történt olyan eljárásjogi szabálysértés, mulasztás, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna, és olyan szintű szabályszegést sem tapasztalt, amely kihatással volt az érdemi döntésre. A büntetőeljárás a korábbi Be., az 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt indult, majd az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetésére már az új Be. hatálybalépését követően került sor, e körben azonban mind a nyomozó hatóság felderítő munkája, mind a törvényszék eljárása megfelelt a törvényességi követelményeknek, a hatályos jogszabályoknak megfelelően folyt a bizonyítás. Az elsőfokú bíróság a nem magyar anyanyelvű terheltek esetében a nyelvhasználati jogot messzemenően biztosította, amennyire csak lehetett, kiküszöbölte az ebből eredő nehézségeket, így az érintett terhelteket nem érte hátrány amiatt, mert az eljárás nyelvét nem ismerték. További nehézséget jelentett az elsőfokú eljárás során egyes terheltek megromlott egészségi állapota, több esetben kellett emiatt tárgyalást elnapolni, elhalasztani, azonban a törvényszék az emiatt felmerülő akadályokat is megfelelően kezelte, sőt, a IX. r. vádlott kihallgatása érdekében **A. település**ott is tartott tárgyalást, így mindent megtett az eljárás ésszerű határidőn belüli befejezése érdekében. A terhelti, védői jogok sem sérültek, az elsőfokú bíróság a védelem részére a kérdezési, észrevételezési, indítványtételi, iratmegismerési jogokat megfelelően biztosította. Ennélfogva a bizonyítékértékelés során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni, a felülbírálat valamennyi, az eljárás során beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

Az elsőfokú bíróság az általa széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg. Az ítéletben teljeskörűen bemutatta a bizonyítási eljárásban megvizsgált bizonyítékokat, és részletesen megindokolta, hogy bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a ténymegállapításait mely bizonyítékokra alapozta. Az így megállapított tényállás nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, kellően megindokolt, rögzíti a vádlottak büntetőjogi felelősségének megítéléséhez szükséges lényeges tényeket és körülményeket, az ítélet tábla nem észlelte sem a ténybeli, sem a jogi indokolásnak olyan hiányát, amely ellehetetlenítette volna az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során a logika szabályainak megfelelően járt el, és a többszörösen leigazolt, más adatokkal is alátámasztott bizonyítékok alapján rögzítette a tényállást, azokat a vádlotti nyilatkozatokat pedig, amelyekkel összefüggésben ilyen bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, elvetette. Ez a logikai rendező elv mindössze a 16. tényállási pontban IX. r. vádlottat érintően tört meg, ezért a vonatkozásában megállapítottakat az ítélet tábla az egyébként a törvényszék által alkalmazott bizonyítékértékelési szempontoknak megfelelően pontosította.

A vádlottak terhére megállapított bűncselekményeket illetően számos bizonyíték állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére. A 4., 15. és a 17. tényállási pontban írt cselekmények kapcsán tettenérés történt, így a terhelti nyilatkozatok mellett a szállított személyek vallomása is bizonyítékként szolgált, melyek egy részét a nyomozó hatóság nemzetközi bűnügyi jogsegély keretében szerzett be. Ezen vallomások, felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvek, egyéb okiratok beszerzése, illetve felhasználása perrendszerűen történt, továbbá az eljárási törvénynek megfelelően került sor a 15. és a 17. tényállási pontban érintett tanú és **B.B.** külföldi hatóságok által folytatott büntető eljárásban tett gyanúsítottai vallomásának ismertetésére is.

A törvényszék részletesen foglalkozott az egyes vádlottak nyomozás során tett, illetve a bírósági eljárásban előterjesztett vallomásaival. A terheltek nyilatkozataikban a tényeket nagyrészt elismerték, olykor a bűnösségükre is kiterjedően vallottak, sőt, esetenként feltáró jellegű, további,

akkor még a nyomozó hatóság előtt nem ismert bűncselekményt is elismerő, vagy mások szerepéről is beszámoló vallomásokat tettek. Ezeket a vallomásokat az elsőfokú bíróság mind önmagukkal, mind a vádlott-társak és a tanúk vallomásával, valamint a rendelkezésre álló egy bizonyítékokkal egybevetette, az esetleges különbségekkel, ellentmondásokkal foglalkozott, igyekezett azokat tisztázni.

Kiemelt figyelmet fordított az elsőfokú bíróság a 1. Zrt. adatszolgáltatásának, amely objektív bizonyíték alapján nem vitathatóak a terheltek által használt járművek mozgásával kapcsolatban tett megállapításai, mint ahogy a mobiltelefon-szolgáltatóktól beszerzett híváslisták, illetve cellainformációk alapján tényszerűen állapította meg a törvényszék az egyes szállításokkal összefüggésben az érintett terheltek mozgását, valamint a közöttük fennálló kapcsolatot is. Ezeket az adatsorokat az elsőfokú bíróság nemcsak egymással, hanem az egyes vádlottak vallomásaival is összevetette, és azokat a vádlotti nyilatkozatokat fogadta el, amelyeket e bizonyítékok alátámasztottak. A rendelkezésre álló bizonyítékoknak az ilyen szempontok szerinti mérlegelése az egymást erősítő és kiegészítő hatása miatt eredményesen nem támadható, a törvényszék által így megállapított tényállás megalapozott, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések ilyen tényállás mellett nem vezethettek eredményre.

Ugyanakkor a 16. tényállási pont tekintetében ellentmondás mutatkozik az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az indokolás között. A tényállásban az került rögzítésre, hogy IX. r. vádlott Németországba, míg az indokolás 38. oldal 2. bekezdésében írtak szerint Ausztriába szállította a külföldieket. Ezzel összefüggésben annyi állapítható meg, hogy III. r. vádlott vallomása szerint a ... forgalmi rendszámú Ford ... személygépkocsit kölcsönadta a IX. r. vádlottnak, aki azt azzal vitte el tőle, hogy költözéshez kell neki, illetve az okirati bizonyítékok szerint a III. r. vádlott 2016. március 24. napján a BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányságon bejelentette, hogy kölcsönadta a gépkocsit a IX. r. vádlottnak, aki azonban nem hozta vissza az autót. Ehhez képest IX. r. vádlott azt vallotta, hogy az autót **C.településen** kapta meg II. r. vádlottól, aki azt előtte megtankolta, majd a III. r. vádlott odaadta neki a forgalmi engedélyt is, és azt mondták neki, hogy Passauba vigye a kocsiban ülő külföldieket. Ezt követően a későbbiekben előadta azt is, hogy Passau helyett Münchenbe mentek, ahol az egyik külföldi anyja adott neki 200 eurót, hogy visszafele tudjon tankolni, pénzt azonban nem kapott a szállításért. Ezen ellentmondásos nyilatkozatok mellett mindössze a vádlottak közötti kapcsolatot igazoló telefonos híváslisták, illetve a 1. Zrt. adatszolgáltatása áll rendelkezésre, mely utóbbi szerint a IX. r. vádlott - a vallomásával egyezően - 2016. március 15. napján az M1 autópályán haladva elhagyta Magyarország területét és Ausztriába ment, arra nézve azonban semmilyen bizonyíték, objektív adat, tanúvallomás nincs, hogy a IX. r. vádlott egészen Németországig szállította a menekülteket.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék az indokolással ellentétesen, ezt igazoló bizonyítékok hiányában és az egyébként az általa alkalmazott bizonyítékértékelési szempontokat figyelmen kívül hagyva nem iratszerűen rögzítette a tényállásban, hogy IX. r. vádlott Németországba vitte a külföldieket.

A védelem több pontban támadta az elsőfokú bíróság bünszervezeti elkövetéssel kapcsolatos megállapításait. Tény, hogy a bünszervezet törvényi meghatározása az elkövetés és az elbírálás időpontja között megváltozott. Az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint bünszervezet három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése; míg a jelenleg hatályos Btk. szerint a bünszervezet legalább három személyből álló, hosszabb időre, hierarchikusan szervezett, konspiratíván működő csoport,

amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. Erre tekintettel a bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az érintett terheltek között kialakult társas bűnelkövetési alakzat - annak a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján igazolható ismérvei alapján - megfeleltethető-e a bűnszervezet akár elkövetéskori, akár elbíráláskori meghatározásának. Emellett figyelemmel kellett lenni a 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is, miszerint a bűnszervezetben elkövetést is átfogó tudattartalom mellett vizsgálni kell a büntetőeljárás során feltárt bizonyítási eszközökből származó, a bűnszervezet törvényi ismérveire való következtetést megalapozó bizonyítékokat is, és erre nézve a tényállásban megállapítást kell tenni.

A rendelkezésre álló bizonyítékok, vádlotti nyilatkozatok, tanúvallomások, telefonos híváslisták és autópálya-forgalmi adatok szerint I. r. és II. r. vádlottak tartották a kapcsolatot a menekültekkel, ők keresték meg azokat az embereket, akik illegálisan el kívánták hagyni az ország területét, amit jelentősen megkönnyített, ahogy arról több tanú is beszámolt, hogy a korábbi külföldi segítők a II. r. vádlott telefonszámát adták meg nekik, mint aki a továbbjutásukat segíteni tudja. A külföldiekkel történt kapcsolatfelvételt követően pedig III. r. vádlott volt az, aki nyelvismerete révén megkereste a külföldieket tovább szállító személyeket, IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlottakat, akiknek esetenként gépkocsit is biztosított a bűncselekmény elkövetéséhez. Ezt követően a sofőrökkel - akiknek a szállításért kapott pénzt - olykor a III. r. vádlott közvetítésével - a II. r. vádlott adta át - a szállítások során telefonon tartották a kapcsolatot, sőt, előfordult, hogy ún. előfutó autóval biztosították az útjukat.

Mindezekre figyelemmel okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r., II. r. és III. r. vádlottak egy olyan, külföldi kapcsolatokkal is rendelkező, hosszabb ideig működő, feladatmegosztáson alapuló, alá- és fölérendeltségi viszonyokat mutató, a működésüket biztosítani hivatott, egyúttal a lebukás veszélyét is csökkenteni kívánó eszközöket is alkalmazó összehangoltan működő csoportot alkottak, amely megfelel mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályban lévő bűnszervezeti meghatározás törvényi ismérveinek.

Tévedett azonban, amikor IV. r. és V. r. vádlottak vonatkozásában is megállapította a bűnszervezetben történő elkövetést. Esetükben a tényállásban írt, adott esetben több alkalommal, illetve rendszeresen megvalósuló elkövetési magatartás a jellegéből adódóan az I. r., II. r. és III. r. vádlottak, illetve a IV. r. és V. r. vádlottak között bizonyos szintű együttműködést feltételez, azonban e szervezetségről bizonyítékok hiányában a bűnszervezet megállapításához szükséges magasabb szintű összehangolt tevékenység nem rögzíthető. Önmagában ugyanis az, hogy a bűncselekmények végrehajtóiként 2016. március 13. és 31. napja között eltelt alig 20 nap alatt a IV. r. vádlott 13, az V. r. vádlott 6 szállításban vett részt, - figyelemmel arra is, hogy az elkövetés idején az ilyen jellegű bűncselekmények jelentősen elszaporodtak, a jogegységi határozatra is figyelemmel további bizonyítékok hiányában - nem jelenti azt, hogy a tudatuk átfogta volna, hogy az I. r., II. r. és III. r. vádlottak nemzetközi kapcsolatokkal is rendelkező, feladatmegosztáson alapuló, hierarchikus szervezetet alkotnak, és ahhoz ők a magatartásukkal szándékosan csatlakozni kívánnak. Így, mivel nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a IV. r. és V. r. vádlottak tisztában voltak az I. r., II. r. és III. r. vádlottak együttműködését jellemző magasabb szintű szervezetséggel, vonatkozásukban az ítéletábra mellőzte a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítását.

Ugyanakkor, mivel a szállítások megszervezéséhez és kivitelezéséhez szükség volt az I. r., II. r. és III. r., illetve a IV. r. és V. r. vádlottak közötti együttműködés bizonyos szintű összehangolására, amelyről bár a fent kifejtettek okán a bűnszervezetben történő elkövetés nem állapítható meg, azonban a bűnszövetség, mint a társas elkövetés enyhébb formája a IV. r. és V. r. vádlottak terhére

megállapítható. A Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontja szerint ugyanis bünszövetség létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezetten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet.

Mindezek alapján az ítéletábra a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a fent kifejtettek alapján annyiban helyesbíti, hogy az ítéleti tényállás 16. pontjában IX. r. vádlott a menekülteket Ausztriába szállította, mellőzi továbbá az elsőfokú ítélet 9. oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó mondatát.

Ezekkel a helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítéletábra erre alapította.

Az elsőfokú bíróság a tényállás alapján helyesen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is nagyrészt megfelel az anyagi jog szabályainak.

Nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlottak cselekményeinek elbírálásakor az elkövetéskor hatályban volt büntető törvényt alkalmazta. Az elkövetéskor hatályos és az elbíráláskor hatályos bünszervezet meghatározás a fentiek szerint megváltozott ugyan, azonban egyrészt az I. r., II. r. és III. r. vádlottak magatartása mindkét normaszövegnek megfeleltethető, másrészt a bünszervezeti elkövetéssel összefüggésben a 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezést a Kúria nem adott ki, így az abban foglaltak továbbra is kötelezőek a bírói jogalkalmazás során. Ennélfogva, bár a törvényi meghatározás megváltozott, a bünszervezet fogalmi ismérvei nem szűkültek, enyhébb elbírálást a jelenleg hatályos büntető törvény alkalmazása sem tenne lehetővé.

Nem osztotta az ítéletábra a II. r. vádlott védőjének érvelését, miszerint a II. r. vádlott valamennyi cselekménye a folytatólagosság törvényi egységébe vonható. A 2015. augusztus 29.-i cselekmény és a 2016. márciusi cselekmények között több, mint hat hónap telt el, emellett jelentős mértékben eltér az elkövetés módja is egymástól. A 2015. augusztusi szállítást a II. r. vádlott egyedül, az I. r. és III. r. vádlottól függetlenül szervezte, - és emiatt további, erre vonatkozó adatok hiányában a bünszervezeti elkövetés sem állapítható meg a terhére, így azt az ítéletábra mellőzte - emellett más személy, más útvonalon vett részt a szállításban, annak végrehajtása során nem személyautót, hanem kistehergépkocsit vettek igénybe, és szinte embertelen körülmények között, a sértettek sanyargatásával egyszerre 29 személyt szállítottak. Mindezen körülményekre figyelemmel pedig az egységes akaratelhatározás, mint törvényi ismérv is hiányzik a folytatólagosság megállapításához.

Bár az ítéleti tényállás 16. pontja a fentiek szerint korrekcióra szorult, itt utal az ítéletábra a Kúria 2019. évi 217. számú eseti döntésére, amelyben kifejtette, hogy az embercsempészség elkövetési magatartása egy sui generis bűnsegédi magatartás, melynek elkövetője másnak ahhoz nyújt segítséget, hogy az államhatárt a jogszabályi rendelkezések megszegésével lépje át, azaz az embercsempészség elkövetési magatartása a segítségnyújtás. A segítségnyújtás országon belüli konkrét helyszíne azonban közömbös, az a lényeges csupán, hogy az elkövető a tevékenységével valakinek az államhatár tiltott módon való átlépését elősegítse. Így az embercsempészség nemcsak az államhatár közelében követhető el, hanem bárhol az országban. Egyúttal rögzítette azt is, hogy az embercsempészség büntette a segítség nyújtásával befejezetté válik, annak, hogy azon személy, aki a segítséget kapta, a határt ténylegesen átlépi-e, vagy azt a határvonalon megkísérli-e, nincs jelentősége. Ennélfogva, e jogértelmezésre is figyelemmel az ítéletábra álláspontja szerint a bűncselekmény rendbelisége sem köthető az illegálisan átlépett határok számához, hanem az a

segítségnyújtáshoz, mint elkövetési magatartáshoz igazodik. Mindezek alapján a bűncselekmények minősítése a II. r., III. r. és IX. r. vádlottak esetében is törvényes.

Ugyanakkor osztotta az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények megnevezése téves. A Btk. 353. § (5) bekezdése szerint ugyanis nem a bűnszervezetet, hanem az embercsempészt szervező és irányító elkövető cselekménye minősül súlyosabban, illetve a bűnszervezetben történő elkövetés, akár annak tagjaként, akár vezetőjeként sem minősítő körülmény, mindezeknek csak a büntetés kiszabása körében van jelentősége. Erre figyelemmel az ítéletábra a 61/2008. BK véleményre is figyelemmel a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények megnevezését a rendelkező részben foglaltak szerint megfelelően helyesbítette.

Tekintettel arra, hogy az ítéletábra IV. r. és V. r. vádlottak esetében mellőzte a bűnszervezetben elkövetésre vonatkozó megállapítást, ugyanakkor megállapította, hogy a cselekményeiket bűnszövetségben követték el, terhükre megállapított bűncselekményt a Btk. 353. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés d) és e) pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólagosan elkövetett embercsempészt büntették minősítette.

A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, azt az ítéletábra annyiban pontosítja, hogy az I. r. és II. r. vádlott jelentős ideig, mintegy négy évig állt a legsúlyosabb kényszerintézkedés, a letartóztatás hatálya alatt, számukra teljesen idegen nyelvi és kulturális környezetben, amely ugyancsak enyhítő körülmény, mint ahogy a VII. r. és VIII. r. vádlott megromlott egészségi állapota is enyhítő körülmény. Ugyanakkor további súlyosító körülmény a VI. r. vádlott esetében, hogy ugyanilyen jellegű bűncselekmény miatt kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett és értékelt súlyosító és enyhítő körülményekre figyelemmel megállapítható, hogy a vádlottak büntetése igazodik az általuk elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához és a vádlottak bűnösségének fokához, annak súlyosítása az ítéletábra álláspontja szerint nem szükséges. A tetтарыos büntetés-kiszabási elv érvényesülésére, az I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. és IX. r. vádlottak büntetlen előéletére és az egyéb enyhítő tényezőkre, különösen a jelentős időmúlásra és az V. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak megromlott egészségi állapotára figyelemmel megfelel a büntetési céloknak, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés középértékétől lényegesen elmaradó tartamban, a törvényi minimumban, vagy a büntetési tételkeret alatt, enyhítő szakaszt alkalmazva szabta ki velük szemben a büntetést, figyelemmel arra is, hogy a VI. r., VII. r., VIII. r. és IX. r. vádlottak cselekményének konkrét tárgyi súlya jóval kisebb. Így az ítéletábra sem tartotta szükségesnek a büntetés súlyosítását, azzal ugyanis az ítélet belső egyensúlya is eltolódna. Ugyancsak nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a III. r. vádlottal szemben alkalmazott pénzbüntetés egy napi összegének felemelésére, tekintettel arra, hogy a III. r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően letartóztatásba került, ennél fogva a havi jövedelme is nyilvánvalóan csökkent, ekként törvényes a pénzbüntetés egy napi összegének a törvényi minimum közelében történő megállapítása.

Ugyanakkor az ítéletábra a II. r. vádlott terhére rótt egyik bűncselekmény esetében mellőzte a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítását, amely a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indokolta, annak mértékénél azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni az érintett bűncselekmény jellegét, valamint a II. r. vádlott bűncselekmények elkövetésében betöltött vezető szerepét. Ezzel összefüggésben a II. r. és III. r. vádlott közötti kapcsolatra, a III. r. vádlott ebből

eredő sodródó jellegű elkövetésére, viszonylag idős kora ellenére is büntetlen előéletére figyelemmel tartotta szükségesnek az ítéletábra a III. r. vádlott büntetésének enyhítését; a további vádlottak esetében azonban a büntetési tételkeret alatt, enyhítő szakaszt alkalmazásával kiszabott büntetések további enyhítésére nem látott lehetőséget az ítéletábra, ennél enyhébb joghátrány ugyanis már a büntetés generális és speciális céljainak elérését veszélyeztetné. Az e körben adott jogi indokolást az ítéletábra mindössze annyiban pontosítja, hogy IX. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján került sor.

A bünszervezetben elkövetés megállapításának mellőzésére figyelemmel IV. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. § 37. (2) bekezdés a) pontja szerint börtön, V. r. vádlott esetében a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján megromlott egészségi állapotára figyelemmel eggyel enyhébb, a Btk. 37. § (1) bekezdése szerinti fogház, továbbá ennek okán mellőzte a feltételes szabadságra bocsátás kizárását kimondó rendelkezést is, a Btk. 38. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján megállapítva, hogy annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Az ítéletábra VI. r. vádlott vonatkozásában mellőzte a ... Járásbíróság - a Fővárosi Törvényszék 32.Bpk.803/2014/6. számú, 2014. december 9. napján kelt és 2015. március 16. napján jogerőre emelkedett ítéletével elismert - .../13. számú, 2013. október 16. napján kelt és jogerőre emelkedett határozatával kiszabott 11 hónapi börtönbüntetés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést. Ennek oka, hogy a törvényszék az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény 111/B. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a megfeleltetett tagállami ítéletben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának elrendelésére csak a büntetés végrehajtásának átvétele esetén kerülhet sor. Az Eu.tv. 111/B. § (3) bekezdése szerint ugyanis az elítélésről tájékoztatni kellett volna a német bíróságot, és e kezdeményezés alapján folytatható le az átvételre irányuló eljárás. Mindezek teljesítése, az átvételre irányuló eljárás iránti intézkedések megtétele azonban jelentősen késleltette volna a másodfokú eljárás befejezését, úgy, hogy az ezen eljárási cselekménnyel nem érintett I. r., II. r. és III. r. vádlottak a legsúlyosabb kényszerintézkedés, a letartóztatás hatálya alatt állnak. Mindezekre figyelemmel rendelkezett az ítéletábra a fenti ítélettel kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésének mellőzéséről, azzal, hogy ezen anyagi jogi törvénysértés miatt a Be. 671. § 2. pontja alapján egyszerűsített felülvizsgálati eljárásnak van helye.

I. r. vádlott ténybeli beismerő vallomást tett, idős kora ellenére büntetlen előéletű, így a további személyi körülményeire, állandó gondozást igénylő megromlott egészségi állapotára is figyelemmel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy érdemes a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítésre.

Az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség vagyonekobzásra vonatkozó rendelkezések megváltoztatására irányuló indítványát nem találta alaposnak. Az eljárás során nem lehetett tisztázni, hogy az I. r. vádlott összesen mekkora - egyébként vagyonekobzás alá eső - összeghez jutott azoktól a külföldi személyektől, akiknek a vádlott-társaival együttműködve megszervezte a külföldre, Ausztriába juttatását. Mindössze azt lehetett megállapítani, hogy a közreműködésért cserébe az így kapott pénzből mekkora összeget juttatott társainak, így a IV. r. és V. r. vádlottaknak is, amely pénzösszeg azonban tőlük a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján - hasonlóan az I. r. vádlottnál fellelt, a bűncselekmény elkövetése során szerzett vagyonhoz - vagyonekobzásra is került. A fellebbviteli főügyészség által e körben hivatkozott jogszabályi rendelkezés, a Btk. 74. § (1) bekezdés e) pontja jelen esetben nem alkalmazható, az ugyanis a törvényesen szerzett, de

bűncselekmény elkövetésére fordított, annak elkövetéséhez szükséges vagy azt megkönnyítő vagyon elkobzását teszi lehetővé. Mindezekre figyelemmel az ítélet az elsőfokú ítélet vagyonelkobzásra irányuló rendelkezéseit nem érintette, számelírás okán pontosította azonban, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában a vagyonelkobzás alá eső pénzösszeg 1.000,- eurónak felel meg.

A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, míg egyéb rendelkezéseit, mivel törvényesek voltak, a Be. 605.§ (1) bekezdés szerint helybenhagyta azzal, hogy a Be. 561. § (1) bekezdésére figyelemmel feltüntette a bevezető részben a 2018. május 24-i tárgyalási napot, továbbá azt, hogy a 2019. február 13-i tárgyalás helyszíne **A.település** volt.

Az ítélet az a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről, a kirendelt védők díjával kapcsolatban keletkezett költség megfizetésére az érintett vádlottakat kötelezte a felmerülés arányában, a további költségeket pedig - amely annak okán merült fel, hogy az I. r. és II. r. vádlott a magyar nyelvet nem beszéli - a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

Az ítélet az a Btk. 92. §-a alapján beszámította a I.rendű vádlott neve I. r., **II.r. vádlott neve II. r.** és **III.r. vádlott neve III. r.** vádlottak által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába.

Győr, 2020. február 4.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2019. június hó 24. napján kelt B.323/2017/121. számú ítéletének meg nem változtatott része I.rendű vádlott neve I.r., **II.r. vádlott neve II.r.**, **III.r. vádlott neve III.r.**, **IV.r. vádlott neve IV.r.**, **V.r. vádlott neve V.r.** **VI.r. vádlott neve VI.r.**, **VII.r. vádlott neve VII.r.**, **VIII.r. vádlott neve VIII.r.** és **IX.r. vádlott neve IX.r.** vádlottak vonatkozásában 2020. február 4. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. február 4.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke